

ПРЕДГОВОР

Народ без историческа памет подлежи на изчезване. А за историческата памет на българския народ все по-нарастващо значение ще има историята на българската наука. Нейна частица е историята на социологическата мисъл и наука в България. При това, струва ми се, постиженията на българската социология в последните три десетилетия преди 1989 г. в някои отношения представляват и международен интерес. В развитието на социологическата мисъл в нашата страна до 1989 г. най-важен безспорно е периодът на формирането и първоначалното развитие на социологическото направление в българската наука след Втората световна война. Аз останах единствен жив от пионерите, които от самото начало подхващаха това забележително дело. То беше възглавено от проф. д-р Живко Ошавков, а аз бях най-близкият му сътрудник до смъртта му през 1982 г. Ето защо смятам за свой нравствен и научен дълг да опиша стореното при създаването на социологическото направление в нашата наука след Втората световна война, както и началното му развитие, стремейки се да бъда безусловно верен на научната обективност.

Друг подтик за написването на книгата е силно избуялият нихилизъм след 10 ноември 1989 г. към направеното за модернизацията на страната след 1944 г. Този нихилизъм се прояви и в областта на социологията. Социологическите нихилисти не правят изключение от другите нихилисти, пръкнали се изобилно след ноември 1989 г. – всъщност те са антибългари. Очевидно лилипутският им интелектуален ръст ги кара да изтрият всичко, направено преди тях, за да могат да бъдат забелязани. Би било неоправдано, ако не се реагира на такава агресия на посредствеността.

И още – някои автори си позволяват да замълчават някои факти или да ги изопачават. Следователно трябва да се даде отпор и на фалшификаторите.

Подготовката на студентите по социология у нас би била непълна и осакатена без познаването на схващанията, теориите и събитията, на авторите и дейците в областта на развитието на родната социологическа мисъл.

Позорно е, че в Софийския университет не се изучава история на българската социология. А е необходимо студентите да познават направеното в нашата страна не само като извор на национално самочувствие, но и ка-

то предпоставка за пълноценна научна подготовка. Освен това в катедрите по социология в Софийския университет “Св. Климент Охридски” и Пловдивския университет “Паисий Хилендарски” господстват субективно-идеалистически парадигми, заимствани механично от западната социология, които водят социологическото познание в задънена улица и ориентират студентите към пътища за никъде.

Мисля, че казаното е достатъчно, за да оправдае написването на тази книга.

Изложението се основава на личните ми спомени и на специално проучване на социологическата литература, особено на периодичните издания, в които се съдържа обективирана информация за всички по-важни събития от развитието на социологическата наука в нашата страна.

Естествено е, че за някои събития и факти е разказано по-подробно, а за други – по-кратко и дори схематично.

Септември 2002 г.

Авторът